

กลยุทธ์สู่การปฏิบัติ : เครื่องมือทางการทูต

แปลโดย นาวาโท วรินทร์ คำโสง

ในแต่ละชาติย่อมมีหลากหลายวิธีการที่จะใช้ในการดำเนินกลยุทธ์ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์หลักของแต่ละประเทศ ซึ่งในการนี้ Fedyszyn ได้นำเสนอผลการวิจัยทางการทูตที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือสู่ความสำเร็จได้ โดยเอกสารฉบับดังกล่าวได้แสดงถึง เครื่องมือของการต่างประเทศ สถาบันต่างประเทศ รวมทั้งศิลปะในการทูต ตลอดจนสิ่งที่น่าสนใจที่เกี่ยวกับการทูตที่จะให้ได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ด้านการต่างประเทศของสหรัฐฯ ที่สหรัฐฯ จะต้องใช้ดำเนินการในช่วงที่ท่าสงครามต่อต้านการก่อการร้ายในทุกๆแห่งในโลก โดยจะเน้นถึงความจำเป็นที่ต้องคำนึงถึงความสำคัญทางการทูต และความจำเป็นของการที่ต้องคำนึงถึงสิ่งที่ไม่ใช่ผลประโยชน์โดยตรงของชาติ รวมถึงคิดว่าสิ่งบอกเหตุของสภาวะการณ์ของโลกในปัจจุบันจะเป็นการเพิ่มความยากให้กับงานการทูตหรือไม่ การสื่อสารไร้พรมแดนอย่างรวดเร็วในปัจจุบันนั้นแนวโน้มจะเป็นการเพิ่มหรือลดความรุนแรงระหว่างประเทศ และสหรัฐฯอเมริกานั้นจะต้องใช้การทูตและนโยบายต่างประเทศแตกต่างจากประเทศอื่นๆหรือไม่อย่างไร

เหมือนกับองค์กรต่างๆไปในโลกที่จะต้องเผชิญกับความท้าทายที่หลากหลายมากมายของสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในระบบต่างประเทศที่มุ่งเน้นที่ความอยู่รอด ในขณะที่ทำการปกป้องตนเองจากกำลังข้าศึกทั้งภายในและภายนอกนั้น ประเทศชาติก็จะต้องเสริมสร้างความสงบสุขและความมั่นคงของระบบระหว่างประเทศ ไปพร้อมกับการที่จะต้องพัฒนาด้านสังคม และเศรษฐกิจของประชาชนในสังคมของตนเช่นเดียวกัน ทิศทางของชาติหรือยุทธศาสตร์ของชาติคือ การที่เปลี่ยนจากวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ให้ไปสู่การปฏิบัติที่เป็นจริง โดยตั้งแต่ประเทศชาติมีพื้นที่/เขตของตนเอง จึงทำให้มีเครื่องมือหลากหลายชนิดได้แก่ การเมือง เศรษฐกิจ กำลังทหาร เป็นต้น ที่ประเทศสามารถที่จะใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ เราควรที่จะพิจารณาใช้เครื่องมือเหล่านั้นให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยควรเป็นเครื่องมือที่เราใช้เป็นปกติในความสัมพันธ์ของมนุษย์ กล่าวคือ เมื่อเรามีการสื่อสาร/ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นไม่ว่ามิตรหรือศัตรู เราก็จะพยายามให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงไปสู่วัตถุประสงค์หรือความตั้งใจของเราที่ตั้งไว้ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม โดยการใช้กำลังหรืออำนาจบังคับ ในขณะที่สามารถทำได้ โดยปกติการกระทำในลักษณะนี้จะก่อให้เกิดแรงต่อต้านที่เป็นอันตรายอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ในอีกทางหนึ่ง หากเราเลือกที่จะใช้การสื่อสารในลักษณะการเจรจาทางการทูตเพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์แทนการใช้กำลัง ก็เป็นอีกทางหนึ่งที่สามารถจะกระทำได้ และมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน ทั้งสองบทบาทนี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความสัมพันธระหว่างประเทศ ดังนั้นการเลือกเครื่องมือของชาติที่จะใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น จึงควรจะเหมาะสมกับแนวทาง สภาพที่ปรากฏ และอำนาจของชาติ เพื่อที่จะทำให้เกิดความสมดุลและความสำเร็จที่ดีกว่า โดยบทความนี้จะนำเสนอ และวิเคราะห์เครื่องมือต่างๆของชาติที่ไม่ใช่การใช้กำลังอำนาจบังคับ ซึ่งเราสามารถที่จะเรียกสิ่งนี้ได้ว่า การทูตของยุทธศาสตร์ชาติ

การทูตคืออะไร

นานมาแล้วที่เชื่อว่าบุคคลสามารถใช้การติดต่อสื่อสารระหว่างกันโดยสันติวิธีแทนการใช้กำลังได้ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการทูตหรือความสัมพันธ์ทางการเมืองอย่างสงบ โดยได้มีการกำหนดความหมายของการทูตไว้อย่างหลากหลาย บางทีก็ว่าเกี่ยวกับการสื่อสารที่เป็นทางการท่ามกลางชาติรัฐต่างๆโดยผู้เชี่ยวชาญ ขณะที่อีกฝ่ายก็เพิ่มแนวทางของการทูตไว้ในแบบอื่นๆอีก และเมื่อทำการศึกษเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติก็พบว่า จะเป็นประโยชน์อย่างมาก ถ้าหากนำการทูตไปปรับใช้ร่วมกับกำลังอำนาจของชาติอื่นๆ ซึ่งโดยปกติกำลังอำนาจของชาติจะถูกใช้ในการป้องกันผลประโยชน์ของชาติอย่างสงบอยู่แล้ว ดังนั้นการนำการทูตโดยผู้เชี่ยวชาญไปประยุกต์ใช้อีกนั้นก็จึงเป็นประโยชน์ และจะเป็นการดีหากเราสามารถที่จะให้หน่วยงานอื่นของรัฐ หน่วยงานอิสระ และเจ้าหน้าที่ด้านอื่นปฏิบัติด้านการทูตควบคู่ไปด้วย

การรักษารัฐให้อยู่รอดเป็นรากฐานของการทูตเสมอ ดังนั้นหลักสำคัญก็คือ ความปลอดภัยของชาติโดยการป้องกันการเกิดสงคราม อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างรัฐได้มีการขยายขอบเขตเพิ่มขึ้น จนในบางครั้งการป้องกันสงครามอาจจะเป็นการสร้างภัยคุกคามในทางการทูตสมัยใหม่ก็ได้ ปัจจุบันการต่อรองหรือเจรจามักใช้ประเด็นทางเศรษฐกิจเป็นหลัก โดยมีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับ การค้าขาย ทรัพยากรทางธรรมชาติ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้านความยากจนหรือสังคม รวมถึงด้านสุขภาพ การศึกษาและการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ

ปัจจุบันความหมายของการทูตนั้นยังไม่แน่นอน ไม่เพียงเพราะว่า ความหมายได้เปลี่ยนแปลงไปในหลายมุมมอง แต่รวมถึงถึงความหมายเมื่อมีการนำไปใช้ในการเสริมสร้างความสงบ ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องก็ย่อมมีหลากหลาย จึงมีการเพิ่มความหมายให้หลากหลายตามไปด้วย การทูตในฐานะหนึ่งในเครื่องมือพื้นฐานหลักของการดำเนินยุทธศาสตร์ จึงมีประโยชน์และมีความหมายในหลายแง่มุมของการปฏิบัติ ซึ่งสามารถที่จะใช้เป็นตัวแทนของรัฐ ในการดำเนินกิจการต่างประเทศได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการใช้กำลังหรือใช้ความสามารถทางเศรษฐกิจ

การพัฒนาของการทูต

ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องที่ว่า การทูตเป็นแนวความคิดร่วมกันของระบบราชการเพื่อที่จะต่อรองระหว่างรัฐ แต่ในความจริงที่เกิดขึ้น คือ พลเมืองธรรมดาของอเมริกันส่วนใหญ่ก็มีความเข้าใจ และมีส่วนร่วมรับรู้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตด้วย ซึ่ง Sir Henry Wottor ผู้ที่มีชื่อเสียงในการให้คำจำกัดความ ได้ให้ความหมายของการทูตไว้ในปี ๑๖๖๔ อย่างลึกซึ้งว่า การทูตคือ “การที่คนดีถูกส่งออกไปเพื่อโกหกให้กับชาติของตนเอง” หรือตามความหมายของ Abraham de Wicquetort ที่ให้ไว้ในปี ๑๖๘๐ ได้อธิบายรูปแบบของการทูตว่า “เป็นสายลับที่มีเกียรติ” แน่แน่นอนว่าการทูตเป็นความสามารถที่เก่าแก่ที่สุดในโลก นักประวัติศาสตร์ได้เปิดเผยอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติการทางการทูตตั้งแต่ยุคของกรีกถึงยุคโรมัน รวมทั้งยุคแห่งการฟื้นฟู โดยได้เริ่มขึ้นเมื่อรัฐทางตอนเหนือของอิตาลีได้รับแนวคิดที่ยิ่งใหญ่จากหลักการของ Niccdo Machiavell ซึ่งได้แสดงออก

พิมพ์ในหนังสือชื่อ Princes จึงได้มีการร่วมตกลงกันใน สนธิสัญญา Wetphalia (๑๖๔๘) และเริ่มการสร้างของระบบต่างประเทศชั่วคราวให้เป็นวัฒนธรรม (หรือที่รู้จักกันในนามว่า “ยุโรป หรือ ยุคเก่า”) โดยการจุดนั้นจะขึ้นอยู่กับความอิสระของรัฐในโลกที่ไร้ระเบียบ ซึ่งมีผู้รู้ได้กำหนดวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และบรรทัดฐานของการทูตในศตวรรษที่ ๑๗ ไว้แล้ว โดยใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาในการสื่อสาร ระบบนี้กำหนดโดยการสร้างภารกิจที่เป็นทางการของการทูต รวมถึงเรื่องของอนุสัญญาการทูตระดับสูงที่เป็นทางการ การปกปิด เปิดเผย และความซื่อสัตย์ อย่างไรก็ตามในยุคของ Machiavelli นั้น การให้ความสำคัญในเรื่องของยุทธศาสตร์การอยู่รอดของชาติยังเป็นเรื่องสำคัญมาก ซึ่งแนวความคิดนี้ได้ครอบงำในยุโรปมาเกือบ ๒ ศตวรรษ และต่อมา Harold Nicolson ได้นำเสนอแนวความคิด การประยุกต์ใช้ภาครัฐร่วมกับพลเรือนเพื่อเพิ่มผลความสำเร็จอันเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการนำยุโรปไปสู่ระบบระหว่างประเทศ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ ก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงของกระบวนการทางการทูต โดยมีพื้นฐานมาจากความเชื่อเกี่ยวกับการก่อการร้ายแบบลับๆของคณะทูตทูต จึงทำให้เกิดการนองเลือดอย่างรุนแรงขึ้นในยุโรปสมัยนั้น แต่อย่างไรก็ตามในยุคปัจจุบัน การเจรจาต่อรองในระดับชาติกลายเป็นสิ่งที่ได้รับการตรวจสอบจากสาธารณะชนอย่างกว้างขวาง และได้พัฒนาเกิดเป็นองค์กรถาวรที่จะดำเนินการทางด้านสันติภาพ สิ่งเหล่านี้เป็นแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับรูปแบบของการทูตเพื่อที่จะตอบสนองต่อความคิดเห็นของสาธารณะชนตามความต้องการตามระบบการเมืองของประเทศตะวันตกที่จะให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโปร่งใสมากขึ้น จึงได้ทำให้การทูตได้เริ่มเข้าสู่การโต้แย้งที่ชัดเจนมากขึ้น โดยขอบเขตการทูตนั้น ได้รวมไปถึงเรื่อง ยุทธศาสตร์ เศรษฐกิจ และนโยบายการเงิน มีการใช้เกณฑ์ความชำนาญพิเศษมาพิจารณาเพื่อที่จะใช้กำหนดผู้ที่มีหน้าที่ในการเจรจาอย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะสามารถนำเสนอผลประโยชน์ของชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ และช่วงของการเกิดของสงครามเย็น ได้ส่งผลทำให้ผู้ที่มีอำนาจรัฐต้องเกี่ยวข้องกับโลกของการทูตมากขึ้นเพื่อใช้แก้ปัญหา โดยผู้นำของรัฐที่ได้รับชัยชนะจากสงครามโลกได้ประชุมกันเพื่อหารือเกี่ยวกับอนาคตของโลกหลังจากสงคราม ต่อมาเมื่อถึงขีดสุดของยุคสงครามเย็น ผู้นำของสหรัฐอเมริกาและโซเวียตได้มาพบปะกันมากขึ้นเพื่อที่จะสร้างความมั่นใจซึ่งกันและกันในเรื่องของสันติภาพและความมั่นคง สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อมาในระดับภูมิภาค โดยเห็นได้จากการที่ผู้นำจากประเทศในตะวันออกกลางมาเยี่ยมเยียนที่แคมป์เดวิดอย่างต่อเนื่อง

มีหลายทิศทางที่เพิ่มการทูตในระดับทวีปให้ขยายตัวมากขึ้น ซึ่งมีหลากหลายหน่วยงานได้ร่วมปฏิบัติในหลายหัวข้อที่เกี่ยวข้อง องค์กรอย่างเช่น ธนาคารแห่งการพัฒนาของอเมริกา องค์กรการbinระหว่างประเทศ องค์กรการเงินระหว่างประเทศ และองค์กรการค้าและภาษี ได้ใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเพื่อช่วยในการวิเคราะห์ภัยคุกคามและสนธิสัญญาระหว่างประเทศอย่างมาก

แนวโน้มของการทูตในปัจจุบัน

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ ได้มีการขยายเกี่ยวกับขอบเขตของการทูตเพื่อรองรับอนาคต ดังนั้นในปัจจุบันผู้เชี่ยวชาญด้านการทูตของสหรัฐฯ ทูตและเจ้าหน้าที่ด้านการต่างประเทศจะได้รับความช่วยเหลือ และสนับสนุนอย่างเต็มที่จากรัฐบาลกับหน่วยงานอิสระ เพื่อที่จะเพิ่มแนวโน้มในการชักจูงประเทศอื่นๆ ให้เปลี่ยนแปลงไปตามที่สหรัฐฯ ต้องการ โดยในโลกของการทูตในยุคดั้งเดิมนั้น ในการประกาศอย่างเป็นทางการหรือข่าวลือ จะถูกพิจารณาความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมจากสถานทูต แต่ในปัจจุบันการกิจอย่างหนึ่งของกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ ก็คือ การสื่อสารโดยตรงต่อประชาชนภายนอกผ่านผู้สื่อข่าว วิทยูและสถานีโทรทัศน์ ดังนั้นข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่สถานทูตสหรัฐฯ ต้องทำรวมถึงการประชาสัมพันธ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับนโยบายของสหรัฐฯ ด้วย แนวทางใหม่นี้ คือ การทำรูปแบบการสื่อสารโดยตรงในต่างประเทศ โดยเจ้าหน้าที่สถานทูตเรียกว่า เป็นการทูตสาธารณะ และเพื่อที่จะเป็นการแสดงถึงความสำคัญในประเด็นดังกล่าว กระทรวงการต่างประเทศจึงได้กำหนดให้มีตำแหน่งผู้ช่วยรัฐมนตรีในด้านการทูตสาธารณะและกิจการสาธารณะเพิ่มเติมอีกด้วย

ในพื้นฐานปัจจุบันมีบางสิ่งที่สำคัญ และเป็นทางการที่สหรัฐฯ ได้ใช้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลภายนอกมากกว่าการใช้บุคลากรการทูตปกติ ตัวอย่างของสิ่งนั้นก็คือ การทูตทางทหาร โดยเป็นเรื่องปกติสำหรับสถานทูตอเมริกันเป็นจำนวนมากที่ไม่เพียงจะมีผู้ช่วยทูตทหารอย่างครบถ้วนเท่านั้น หากแต่ยังคงมีส่วนประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการป้องกันประเทศเป็นจำนวนมาก อยู่ในสถานทูตอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือทางทหารกับประเทศเหล่านั้น กองกำลังของสหรัฐฯ จึงดูเหมือนว่าจะประสบความสำเร็จในการให้การฝึก และช่วยเหลือกับประเทศในพื้นที่ เช่นเดียวกับการดำรงไว้ในภารกิจการรักษาสันติภาพทั่วโลก นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่นๆ ที่ปฏิบัติในแนวทางเดียวกันกับการทูตทางทหาร โดยหน่วยงานอื่นๆ ของสหรัฐฯ นั้น ได้แก่ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หน่วยงานพัฒนาประเทศ กระทรวงพาณิชย์ หรือแม้กระทั่งหน่วยข่าวกรองสหรัฐฯ ก็ได้มีการส่งเจ้าหน้าที่ออกไปปฏิบัติงานนอกประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งมากกว่ากระทรวงการต่างประเทศเสียอีก แต่อย่างไรก็ตามทุกการปฏิบัติคือ การตอบสนองผลประโยชน์แห่งชาติของสหรัฐฯ

บทสรุป อาจจะมีข้อขัดแย้งว่า หน่วยงานเอกชนของสหรัฐฯ, พลเรือน(หรือแม้กระทั่ง วัฒนธรรม) เป็นเครื่องมือที่ทำให้สหรัฐฯ สร้างอำนาจได้ทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง โดย Joseph Nye ได้เรียกแนวความคิดนี้ว่า อำนาจที่อ่อนไหว หรือการทำให้ผู้อื่นต้องการในสิ่งที่เราต้องการ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้อื่นร่วมมือเองมากกว่าการบังคับโดยใช้กำลัง เพิ่มเติม คือ คำว่าผู้อื่นจะต้องไม่ใช่รัฐ และกลุ่มหรือองค์กรที่ขัดขวางผลประโยชน์ของอเมริกา นักวิชาการจำนวนมากคิดว่า อำนาจอ่อนไว้นั้นเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดที่เป็นไปได้ ที่จะทำให้สหรัฐฯ มีอำนาจอยู่ในทั่วทุกมุมโลก ที่จริงแล้วในการกระทำที่ไม่เป็นทางการนี้ไม่จำเป็นต้องใช้คำพูด การประกาศหรือสิ่งของใดๆ ซึ่งจุดประสงค์ของการทูตทางวัฒนธรรมนี้ต้องการที่จะแสดงถึงวัฒนธรรมของสหรัฐฯ เสรีภาพ ประชาธิปไตย ให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชนควบคู่ไปกับเศรษฐกิจ ความมั่งคั่ง และวัตถุนิยมทั่วโลก และให้สิ่งเหล่านี้แสดงตนเอง Helena Finn กล่าวเกี่ยวกับสงครามการต่อต้านการก่อการร้ายในปัจจุบันว่า “คนหนุ่มสาวในโลกมุสลิม

สับสนเกี่ยวกับการรับรู้ตนเอง การยอมรับชั้น กับการยึดถือตนเป็นที่ตั้งของผู้รักษากฎอย่างมาก และได้พยายามที่จะหลบหนีไปในที่ต่างๆ ภายใต้ความเชื่ออย่างรุนแรงที่จะทำให้ชีวิตและศักดิ์ศรีดีกว่าที่เป็นอยู่เดิม”

รูปแบบของการทูต แบบฝ่ายเดียว สองฝ่ายหรือหลายฝ่าย

ไม่มีหลักแน่นอนเกี่ยวกับความสมดุลระหว่างความไว้วางใจเพียงฝ่ายเดียว กับผู้ที่สนิทสนม หรือความร่วมมือเป็นกลุ่มใหญ่ในทุกขนาดและรูปร่างก็เช่นเดียวกัน ในแวดวงการทูตนั้น เปรียบเสมือนการเตรียมอาหารที่จะพิสูจน์ได้ว่าอร่อยหรือไม่ก็ตอนที่กินเท่านั้น สหรัฐฯ จึงถือว่า ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่สามารถทำให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์และเหมาะสมกับยุทธศาสตร์ชาตินั้น ถือว่าถูกต้อง อย่างแรก เราต้องทำความเข้าใจถึงการอาจขัดแย้งของการทูตฝ่ายเดียว ซึ่งมันอาจจะขัดแย้งกันในด้านหลักการสื่อสาร แม้ว่าบางทีอาจมีประโยชน์ ทั้งๆที่ไม่ค่อยมีการสื่อสารซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามการยอมรับหลักฐาน คือวิถีทางการโน้มน้าวทางการทูตและมีความสมเหตุสมผลในการปฏิบัติเพียงลำพัง โดยสามารถที่จะเป็นแนวทางของการทูตฝ่ายเดียวได้

การเพิ่มการสื่อสารและแบบของการทูตนั้นเมื่ออยู่มากมาย แบบสองฝ่ายและแบบหลายฝ่าย ล้วนเป็นหนึ่งในศิลปะของการทูตและการปกครอง ในวัฒนธรรมหรือระบบของยุโรปแบบดั้งเดิมนั้น การเมืองต่างประเทศ อำนาจในการทูตนั้น จะใช้โดยรัฐต่อรัฐ ไม่เพียงแต่รัฐจะเจรจาต่อรองและติดต่อสื่อสารกับชาติต่างๆเท่านั้น ทูตต่างๆก็ได้รับอำนาจในการดำเนินการกำหนดบทบาทรัฐอย่างกว้างขวางอีกด้วย ความรุ่งเรืองของการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วในต้นยุคทศวรรษที่ ๒๐ ได้ตัดต่อวิถีทางการทูตจากทูตต่างๆ และได้ถูกใช้เครื่องมือของชาติที่ใช้ในการควบคุมการปฏิบัติตามนโยบายต่างประเทศจากส่วนกลาง อย่างไรก็ตาม การทูตระหว่างสองฝ่ายนั้น ยังคงเป็นการทูตที่ใช้กันระหว่างประเทศอยู่ ขณะนี้สหรัฐฯ ยังคงใช้การทูตแบบสองฝ่ายอยู่ในเกือบทุกส่วนของโลกและดำเนินการติดต่ออย่างต่อเนื่องกับรัฐอื่นๆ โดยการใช้อำนาจทางการทูต เอกสาร บันทึกความเข้าใจ และบันทึกช่วยจำ ในกรณีที่จะต้องมีการประท้วงต่อรัฐนั้นๆ สถานทูตก็จะยื่นจดหมายประท้วงอย่างเป็นทางการต่อรัฐนั้นๆ

ในความสัมพันธ์ระหว่างชาตินั้น แม้ในศตวรรษที่ ๑๙ จะมีขีดจำกัดในด้านการสื่อสารและการติดต่อสัมพันธ์กันของทั้ง ๒ ฝ่าย แต่หลังจากชัยชนะเหนือนโปเลียนในปี ๑๘๑๕ ยุโรปดั้งเดิมขณะนั้นต้องการที่จะสร้างกลุ่มความสัมพันธ์หลายๆฝ่าย เพื่อที่จะสร้างความสมดุลระหว่างคู่แข่งกัน แม้ความสัมพันธ์เหล่านี้จะไม่เป็นทางการแต่จะมีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะให้มีความมั่นใจในเรื่องของความมั่นคง สามัคคี เพื่อป้องกันการเกิดขึ้นของยุคคล้ายนโปเลียน ในขณะที่เดียวกัน ประสพการณ์ของสหรัฐฯอย่างหนึ่ง คือ บางครั้งการผูกพันในระหว่างมิตรอาจนำมาสู่สงครามกับอันตรายได้

ความสัมพันธ์ระหว่างมิตรมีหลายขนาดและรูปแบบ ตั้งแต่ระดับลับที่สุด เช่น แบบสนธิสัญญาไม่ใช้ความรุนแรงในปี ๑๙๔๙ หรือสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ ก็เป็นรูปแบบที่ใช้ในกลางศตวรรษที่ ๒๐ โดยเริ่มแรกเป็นการรวมกันเพื่อป้องกันโซเวียต โดยนาโต้ได้แสดงให้เห็นรูปแบบของการให้คณะกรรมการการป้องกัน ซึ่งเป็นหนึ่งในรูปแบบที่เพิ่มความร่วมมือ

กันระหว่างประเทศ จากการพัฒนาข้อตกลงจนถึงบทบาทของสตรี ในขณะนั้นน่าโต้แย้งเป็นสิ่งที่จะใช้ทดสอบว่า กลุ่มความสัมพันธ์
ในลักษณะนี้จะไม่เพียงเปลี่ยนรูปแบบและขนาดของกลุ่มเท่านั้น แต่ยังสามารถเปลี่ยนเหตุผลของศัตรูได้อีกด้วย

เหมือนกับผู้ค้าประกันความปลอดภัย มีการสรุปถึงความสัมพันธ์ในลักษณะ ๒ ฝ่ายในยุคปัจจุบัน โดยใช้หลักที่เป็นที่ยอมรับจากสนธิสัญญาความร่วมมือในอ่าวที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ๑๙๘๑ ซึ่งทำให้คิดได้ว่าเราจะทำอะไรกับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ หรือว่ากลุ่ม
ความร่วมมือยังมีความเหมาะสมกับความมั่นคงและความอยู่รอดของชาติ Steven Walt ได้ตรวจสอบและเตรียมอธิบายใน
ประเด็นนี้ ไม่เพียงแต่ว่าทำไมกลุ่มพันธมิตรจึงมีความพยายามมากที่ใช้แนวคิดนี้มากนัก แต่รวมถึงปัจจัยที่สามารถเป็นอุปสรรค
ต่อแนวความคิดนี้ได้เช่นเดียวกัน

การพัฒนาของการชุด ๒ ฝ่ายนั้นมีลักษณะคล้ายกับระบบของรัฐบาล ถึงแม้ว่าจำนวนของสภาและองค์กรระหว่าง
ประเทศจะถูกกำหนดขึ้นในช่วงหลังของศตวรรษที่ ๑๙ (เช่น ศาลสถาวร เป็นต้น)ก็ตาม และองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศ
ที่จัดตั้งขึ้นเป็นองค์กรแรกเพื่อที่จะสร้างสมดุลในระบบต่างประเทศและป้องกันการเกิดสงครามก็คือ องค์การสันนิบาตชาติ ซึ่ง
ตั้งขึ้นโดยกลุ่มประเทศที่ชนะสงคราม ส่วนองค์การสหประชาชาตินั้นได้ก่อตั้งขึ้นในปี ๑๙๔๕ โดยกฎบัตรสหประชาชาติที่ใช้อยู่
นั้นได้จัดตั้งขึ้นในลักษณะคล้ายกับขององค์การสันนิบาตชาติ ทั้งนี้เพื่อใช้ในการควบคุมการใช้กำลังทหารของทุกประเทศ ซึ่งใน
องค์การสหประชาชาตินั้นจะประกอบด้วย คณะมนตรีความมั่นคง ที่ประชุมใหญ่ ศาลระหว่างประเทศ สำนักเลขาธิการ และ
คณะกรรมการดูแลดินแดน

ในปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต สหประชาชาติจะมีบทบาทเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการรุกรานกันระหว่างประเทศ ซึ่ง
ครั้งหนึ่งสหภาพโซเวียตเคยคิดว่าบาตร คณะมนตรีความมั่นคงเมื่อ ๑๙๕๐ ในเรื่องที่สหประชาชาติมีมติให้ใช้กำลังต่อเกาหลีให้ไม่
ผ่าน ความจริงแล้วการใช้อำนาจในการคว่ำบาตรนั้นเป็นสิทธิของสมาชิกถาวร ๕ ชาติในคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ
ในการประชุมสหประชาชาติในระหว่างสงครามเย็น จนกระทั่งระหว่างที่สหภาพโซเวียตล่มสลาย ทำให้เกิดหลักการใหม่ของการ
ชุดในสภาวะที่ไม่ปกติ โดยมีกรอบปฏิบัติเหมือนแนวป้องกันในการรับสงครามภายในหรือการแตกแยกภายในชาติ แม้ว่าคณะ
มนตรีความมั่นคงจะเพิ่งเริ่มมีอำนาจในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงหลังสงครามเย็นก็ตาม แต่หลังจากนั้นเพียง ๕ ปี
จำนวนการปฏิบัติการรักษาสันติภาพนั้นก็เพิ่มขึ้นถึง ๔ เท่าและกำลังพลที่ปฏิบัติการก็เพิ่มขึ้นจากเดิมเกือบ ๑๐ เท่า และที่
งบประมาณที่ใช้ก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก(๑๓ เท่า)เช่นเดียวกัน จากบทบาทดังกล่าวได้ทำให้สหประชาชาติกลายเป็นผู้มีบทบาทหลักใน
การรักษาสันติภาพอย่างแท้จริง

ในช่วงระหว่างที่สงครามเย็นมีบทบาทในการลดความสำคัญของสหประชาชาติในระบบระหว่างประเทศลง แต่
สหประชาชาติก็ยังคงมีบทบาทหลักในด้าน เทคโนโลยี การค้า การชุด การเจรจาสื่อสาร การต่อต้านความอดอยาก โรคระบาด
และการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งประเด็นเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะซับซ้อนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ยังขยายขึ้นเป็นเรื่องระดับชาติ การ
เติบโตจนขยายไปทั่วในลักษณะนี้ ทำให้มีความต้องการองค์กรระหว่างประเทศที่มีความสามารถในการบริหารจัดการอย่างมาก

ทั้งในด้านการค้า ภาษีและนโยบายการเงินระหว่างประเทศ ดังนั้นองค์กร เช่น องค์กรการค้าโลก และองค์การการเงินระหว่างประเทศ รวมถึงองค์กรภาครัฐและองค์กรอิสระ เช่น องค์กรหมอลัทธิพรหมแดน จึงได้ถือกำเนิดขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้คำว่า การกระทำเพื่อมนุษยธรรม และผลที่ตามมาทำให้สหประชาชาติเพิ่มภารกิจในการขยายกิจการด้านการทูตขึ้นอย่างมีระบบ รวมถึงขยายกฎ ระเบียบของสหประชาชาติ เพื่อที่จะใช้ต่อสู้กับปัญหาความยากจน การป้องกันความขัดแย้ง และการรักษาโรคระบาด ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นคำกล่าวของ นายโคฟี อานัน อดีตเลขาธิการสหประชาชาติ ที่ได้กล่าวไว้ในการขึ้นรับรางวัลโนเบลในปี ๒๐๐๑

สิ่งที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งที่ได้ถูกกล่าวไว้โดย Richard Haass อดีตคณะทำงานของประธานาธิบดี Bush โดยเขากล่าวไว้ว่า สหรัฐฯ ควรจะดำเนินยุทธศาสตร์การทูตให้เหมาะกับ สถานการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและสอดคล้องกับสหประชาชาติให้มากขึ้น เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์เพิ่มขึ้นจากเดิม อย่างไรก็ตามเขาได้กล่าวชม รัฐบาลของประธานาธิบดี Bush ในด้านการดำเนินนโยบายต่างประเทศโดยใช้กำลังทหาร ในการสร้างความแตกต่าง ซึ่งจะทำให้การดำเนินการของสหรัฐฯ นั้นเป็นการดำเนินนโยบายตามความต้องการเพียงฝ่ายเดียว โดยการใช้อำนาจที่สามารถที่จะยุติได้เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์แล้ว นอกจากนี้ยังสามารถดำรงความต่อเนื่องไว้ในเป้าหมายที่ต้องการในช่วงเวลานั้นอีกด้วย ซึ่งความร่วมมือที่นำโดยสหรัฐฯ ในสงครามอ่าวเปอร์เซียครั้งที่ ๒ คือสิ่งที่สามารถแสดงตัวอย่างของการดำเนินการในแนวทางนี้ได้เป็นอย่างดี

รูปแบบของการทูตอย่างเป็นทางการ

Crash Davis & Kevin Costner ได้กล่าวว่า การทูตอย่างเป็นทางการนั้นสามารถอธิบายได้อย่างง่ายๆว่า เพื่อที่เรารู้ที่จะรักเขาในยามปกติ การทูตนั้นเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศ ซึ่งจะต้องไม่เพียงแต่สื่อสารในลักษณะที่เป็นมิตรเท่านั้น หากแต่ต้องมีความเข้าใจในภาพสังคมระหว่างประเทศด้วย การปฏิบัติที่ซื่อสัตย์ไปในปัจจุบันจะเป็นในลักษณะการประกอบรูปแบบของความสัมพันธ์ตั้งแต่ ๒ ชาติขึ้นไป โดยปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันหลายปัญหาในด้านความมั่นคงจะถูกแก้ไขโดยการใช้ความเข้าใจในระบบที่มีอยู่ในปัจจุบัน แม้ในปัจจุบันในยามสงบ บางประเทศก็ยังมีปะทะ มีความขัดแย้ง แต่โดยส่วนใหญ่ก็ยังจะสามารถที่จะใช้การเจรจาพูดคุยในการที่จะแก้ไขปัญหาซึ่งกันและกันได้ ซึ่งสามารถที่จะมีการปฏิบัติที่หลากหลายในทางการทูตที่จะใช้ในการแก้ไขปัญหาโดยสันติวิธี รวมถึงในบางสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงที่จะเข้าใกล้สถานการณ์ที่จะมีการใช้กำลังด้วย ซึ่งอดีตเลขาธิการสหประชาชาติ Boutros-Boutros Ghali เป็นผู้ที่มีจุดประกายแนวความคิดนี้ขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือของสหประชาชาติในการเสริมสร้างความมั่นคงและสงบสุข บางครั้งในอีกมุมมองหนึ่ง ก็สามารถกล่าวได้ว่า การป้องกันการก่อการร้ายที่ดีที่สุดคือ การปรับปรุงสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันให้มีความมั่นคงมากขึ้น อย่างไรก็ตาม Micheal S. Land พบว่า แนวคิดนี้อาจจะแคบเกินไป และเสนอว่า ขอบเขตการทูตในลักษณะนี้ต้องใช้ทั้งรัฐและองค์กรรัฐ เพื่อที่จะช่วยลดความตึงเครียด และหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ตัวอย่างที่สำคัญอีกตัวอย่างหนึ่งคือ การเจรจา

ระหว่างทหารเรือสหรัฐกับทหารเรือโซเวียต หลังจากที่มีอุบัติเหตุในทะเล ที่ทั้งสองฝ่ายได้มีการเจรจาติดต่อสื่อสารกัน ในเรื่องที่จะลดความเสี่ยงที่จะเกิดสงครามในช่วงสงครามเย็นที่ผ่านมา

อีกทางเลือกหนึ่ง รัฐหรือกลุ่มรัฐต้องหยุดแนวคิดในการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการแก้แค้นทุกรูปแบบ ซึ่งอาจจะเป็นเหตุนำไปสู่การทูตเชิงบังคับได้ อันจะทำให้มีผลต่อสันติภาพ ซึ่งเป็นในลักษณะเดียวกับที่ Thomas Schelling ให้แนวคิดไว้ว่า การใช้กำลังในเวทีของการต่างประเทศให้ได้ผลในการทูตเชิงบังคับนั้น คือ การใช้เศรษฐกิจและกำลังทหาร เช่นเดียวกับ Alexander L. George ที่ใช้แนวคิดยุทธศาสตร์การป้องกัน คือ การตกลงในการใช้กำลังเพื่อเปลี่ยนจากสถานะหนึ่งไปยังอีกสถานะหนึ่ง อีกฝ่ายต้องการ นอกจากนี้ยังมีแนวทางการใช้กำลังในเชิงรุกเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการเช่นเดียวกัน ตัวอย่างแนวความคิดนี้ เช่น การคว่ำบาตร และกรณีของ Saddam Hussein ในช่วงสงครามอ่าวครั้งที่ ๑ ในบางครั้งการทูตเชิงบังคับก็ไม่ได้เป็นผลสำเร็จเสมอไป โดยอาจจะก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงในภายหลังได้

ยุทธศาสตร์และรูปแบบของการทูตของชาติ

ในการเปลี่ยนแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การทูตนั้น จำเป็นต้องมีความเด่นชัดในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการทูตของชาติ เพื่อที่จะทำให้เชื่อว่า สามารถที่จะมั่นใจในการทูตของสหรัฐฯ ได้ ซึ่งก็จำเป็นที่ต้องตอบคำถามให้ได้ว่า ปัจจุบันสหรัฐฯ กระทำโดยลำพังหรือร่วมกับผู้อื่น โดยถึงแม้ว่าจะถูกทดสอบในการที่จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ลำพังในโลกสมัยใหม่ และจากยุทธศาสตร์ที่ตรงข้ามในทุกรูปแบบก็ตาม ซึ่งมุมมองของทั้งสองยุทธศาสตร์นี้ ต่างก็ได้รับการขับเคลื่อนจากจิตใจ ซึ่งมักจะต้องการได้รับการยอมรับหลักการจากประเทศส่วนใหญ่ในโลก ทศกคตินี้ไม่ต้องการความหยิ่งยโสทะนงตน แต่ต้องการความรู้สึกทางศีลธรรมที่สูงกว่า รวมถึงความมีประสิทธิภาพในตนเอง ส่วนยุทธศาสตร์ในรูปแบบอื่น เช่น การร่วมมือด้านความมั่นคง และการเลือกข้าง นั้น ยังต้องขึ้นอยู่กับความร่วมมือ และยังจำเป็นต้องใช้การทูตเป็นเครื่องมือ เช่น พันธมิตร และองค์กรในภูมิภาค ในการที่จะได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ของนโยบายต่างประเทศ

ประเทศสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศที่มีความสำคัญในด้านการต่างประเทศของโลกในศตวรรษที่ ๒๐ George Kenman นักการทูตของสหรัฐฯ ที่มีชื่อเสียงในยุคกลางศตวรรษ และเป็นตัวแทนของสหรัฐฯ ในการสกัดกั้นนโยบายต่างๆของโซเวียต ได้ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศ เช่น องค์การสหประชาชาติว่า ใครควรจะเป็นผู้รับผิดชอบและเป็นผู้ที่กำหนดในการปฏิบัติ เมื่อแต่ละชาติต่างมีขนาด และผลประโยชน์ที่ไม่เท่ากัน รวมถึงในการปฏิบัติด้านการต่างประเทศของสหรัฐฯ ในปี ๑๙๙๕ ในช่วงที่พรรครีพับริกันครองเสียงข้างมาก ก็ได้มีการจำกัดงบประมาณที่บริจาคให้กับสหประชาชาติ ซึ่งก็อาจจะแสดงได้ว่า สหรัฐฯ นั้นอาจจะไม่เต็มใจในการสนับสนุนองค์การสหประชาชาติให้เป็นอันดับ ๑ เหนือการทูตของสหรัฐฯ เอง

ในช่วงทศวรรษของอำนาจ และความสัมพันธ์กับองค์กรต่างประเทศหลายแห่งนั้น การทูตของสหรัฐฯ ได้เติบโตขึ้นอย่างมั่นคง ในขณะที่ บก.นาโต้ที่กรุงบรัสเซลส์ ตัวแทนของสหรัฐฯ กลับประสบปัญหาเกี่ยวกับการผลักดันของประเทศต่างๆ

เมื่อประเทศพันธมิตรในยุโรปต่างคาดหวังว่าสหรัฐฯ จะเป็นผู้นำในการใช้นโยบายต่างประเทศของพันธมิตร โดยปกติแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุดของรูปแบบการทูตต้องเกี่ยวข้องกับเป้าหมายสุดท้ายของนโยบายต่างประเทศสหรัฐฯ ซึ่งมักจะใกล้เคียงกับขีดจำกัดของระบบรัฐ

Hanss Mogerthau ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาของการทูตของสหรัฐฯ ได้กำหนดแนวทางลัทธิจะนิยมขึ้นเมื่อเขาได้ให้คำจำกัดความของการทูต คือ การไม่มีอะไรเลยนอกจากอาการของความขัดแย้งสำหรับอำนาจท่ามกลางประเทศต่างๆ ซึ่งเขาได้เพิ่มเติมว่า ประเทศเหล่านั้นอยู่ในโลกที่ไร้ระเบียบที่เต็มไปด้วยเพื่อนบ้านที่ไม่น่าเชื่อถือ จำเป็นต้องจริงจัง เจริญและเพิ่มความกดดันระหว่างกันและกันเพื่อความอยู่รอด ความโน้มเอียงในระบบการทูตของสหรัฐฯ นั้น ถูกโน้มเอียงโดยนักลัทธิจะนิยมในรูปแบบของเกมฐานศูนย์ ไม่ว่าจะอะไรเกิดขึ้นอำนาจของฉันจะลดขอบอำนาจของคุณ ไม่ว่านักการทูตจะเชื่อว่าสัญญาตมของมนุษย์ย่อมแสวงหาอำนาจ และมีสัญญาตมความก้าวร้าว และใช้อำนาจเพื่อความอยู่รอด จนยากที่จะแยกออกว่า ได้กระทำไปเพื่อความอยู่รอดของชาติ จากหลักเหตุผลนี้ ได้ถูกนำมาใช้นานแล้ว โดยนักการทูตยุโรปและได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการทูตของสหรัฐฯ ในระหว่างศตวรรษที่ ๒๐ ราวกับว่าสหรัฐฯ จะเป็นศูนย์กลางของการทูตในศตวรรษที่ ๒๐ อย่างไรก็ตามก็มีบางสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ยังมีบางอย่างที่มีความสำคัญกว่าผลประโยชน์ของชาติ เช่น ในปี ๑๙๑๙ ประธานาธิบดี Woodrow Wilson ได้ลงนามในสนธิสัญญาแวร์ซาย ซึ่งเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ร่วมระหว่างชาติ เขากล่าวไว้ว่า ชาติควรจะตอบสนองต่อสิ่งที่อยู่เหนือกว่ากำลังอำนาจของชาติ อันได้แก่ หลักธรรมชาติ เช่น ประชาธิปไตยและ ข้อตกลงระหว่างชาติ เป็นต้น อันทำให้เป็นที่มาของลัทธิเสรีนิยม ที่เรียกว่า Wilsonian

ไม่น่าจะมีเหตุผลเสียเลยที่ว่า แนวความคิดที่จะเปลี่ยนทิศทางของวัตถุประสงค์(อำนาจ,คุณค่า)ทางการทูตนี้ จะถูกแทรกแซงโดยผู้นำของสหรัฐฯ ร่วมกับแนวความคิดสมดุลหนึ่งอำนาจของชาวยุโรปที่มองโลกในแง่ดีที่ว่า สหรัฐฯ จะหันหน้าเข้ามาในแนวทางของเสรีนิยม ซึ่งในการดำเนินการในปัจจุบันเห็นว่า ภายใต้การบริหารงานของประธานาธิบดีบุช ยุทธศาสตร์ความมั่นคงได้มีการผสมผสานกันระหว่างอำนาจกับคุณค่า นี่ก็เป็นตัวอย่างที่ดีของนโยบายการทูต อันเป็นผลมาจากวัฒนธรรมการเมือง โดยถึงแม้ว่า John Mearshins จะโต้แย้งว่า ส่วนใหญ่แล้วการทูตของสหรัฐฯ ในโลกของความเป็นจริงนั้นจะดำเนินการโดยแนวความคิดแบบลัทธิจะนิยมก็ตาม

กระแสความท้าทายของการทูต

การทูต คือ การรับรู้โดยปกติ ซึ่งมักจะไม่เปลี่ยนแปลงมานานแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม การทหารได้ถูกนำมาเป็นเครื่องมือทางการทูตอย่างเด่นชัดในศตวรรษที่ ๒๑ หลังจากเหตุการณ์การถล่มของตึก World trade Center อันเป็นการทดสอบขีดความสามารถของการทูตโลกในการรองรับกับการเปลี่ยนแปลงแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน กระแสโลกาภิวัตน์ดังกล่าวนี้ได้แก่ เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร ระบบอินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งทำให้สามารถเข้าถึงทุกพื้นที่ในโลกได้ตามต้องการ ในยุคข้อมูลข่าวสารนี้ ไม่เว้นแม้กระทั่ง ในพื้นที่ตะวันออกกลาง ที่ซึ่งมีแต่ความยากจน และล้าหลังในเรื่องเทคโนโลยี ก็ยังได้

กลายเป็นเป้าหมายหลักของการทูตของสหรัฐฯ ไปแล้ว ความท้าทายของสหรัฐฯ นั้น ไม่ใช่การสร้างสันติภาพในพื้นที่นั้น แต่รวมถึงการป้องกัน และการสมารถที่จะอธิบายถึงจุดยืนที่ถูกต้องในด้านลบ ไม่ว่าจะด้วยความไม่จริงใจ เห็นแก่ตัว หยิงยโส และเจ้าเล่ห์ การเพิกเฉยและการปะทะที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างอารยธรรม สิ่งเหล่านี้ต้องการความลงตัวในการดำเนินการทางการทูตทั้งเชิงป้องกัน และเชิงบังคับ เพื่อที่จะให้สอดคล้องกับการทูตของสหรัฐฯ ในทุกแง่มุม การชนะจิตใจ คือ คำขวัญที่คิดขึ้น ในสงครามเวียดนาม จึงได้ถูกนำมาใช้อีกครั้งในนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ ที่มีต่อโลกมุสลิม ที่ซึ่งการทูตอยู่ท่ามกลาง ความขัดแย้ง

สิ่งที่ท้าทายอีกอย่างหนึ่งก็คือ การขึ้นมามีบทบาทขององค์กรที่ไม่ใช่รัฐ ซึ่งโดยปกติแล้ว จะเป็นองค์กรหลักในการปฏิบัติการต่างประเทศ แต่ในปัจจุบันองค์กรอิสระได้ขึ้นมามีอิทธิพลอย่างมากในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อนำเสนอผลผลิตและคุณค่าในรูปแบบต่างๆ ในเวทีของการทูต อันทำให้เกิดเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความมั่นคงของระบบต่างประเทศ เห็นได้จาก ตัวอย่างการประท้วงเมื่อองค์กรการค้าโลกจัดประชุมเรื่องเขตการค้าเสรี ซึ่ง Mark Leonarch ได้ประมาณว่า ในปัจจุบันมีองค์กรอิสระมากกว่า ๒๐,๐๐๐ กลุ่มกระจายอยู่ทั่วโลก โดยเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในรอบ ๓๐ ปี ส่วนใหญ่ขององค์กรอิสระนั้น มีผลต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะของสหรัฐฯ แต่องค์กรที่มีผลมากที่สุด คือ องค์กรการก่อการร้าย ซึ่งองค์กรนี้ ไม่ต้องกังวลในเรื่อง การสาธารณะ และเรื่องของพรมแดน ทำให้มีอิสระอย่างเต็มที่ในการใช้ความรุนแรงต่อระบบความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีการแจ้งเตือน ถึงแม้ว่า Yasir Arafat ผู้นำกลุ่มปาเลสไตน์ พยายามอย่างมากที่จะเจรจา แต่กลุ่มส่วนใหญ่ก็ยังคงปฏิบัติตามแนวทางของนาย บินลาเดน แต่ก็ส่งสัญญาณการติดต่อสื่อสารผ่านทางสื่อต่างประเทศ เฉพาะที่เลือกไว้เท่านั้น ดังนั้นสิ่งเหล่านี้ก็ยังคงไม่กระทบต่อการทูตแบบปกติ แต่เป็นการจำกัดการตอบรับของสหรัฐฯ ที่จะใช้การทูตเชิงบังคับในการตอบสนองนโยบาย

การทูตสามารถที่จะเป็นได้ทั้งศาสตร์และศิลป์ที่จำเป็นต้องใช้การพัฒนาด้วยความชำนาญและความพยายาม อย่างไรก็ตาม นักการทูตที่โชคดีที่สุดก็ไม่อาจประสบความสำเร็จได้ ถ้าไม่สามารถใช้สิ่งสำคัญคือ การทูตและการเจรจาที่น่าเลื่อมใส น่าเชื่อถือ ได้อย่างมีประสิทธิภาพจนบรรลุวัตถุประสงค์ และยุทธศาสตร์ชาตินั้น จะต้องสามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างอิสระในทุกสภาวะ ในขณะที่การทูตก็ยังเป็นสิ่งที่จะทำให้ได้รับความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ต่อไป
